

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Esmentar el mes d'agost, espontàniament porta a la ment el tresor de la nostra Mare, perquè Ella és el tipus de l'Església. Acudim, molt particularment en aquestes setmanes, al tracte amb la Mare de Déu, perquè ens obtingui de la Trinitat una vida neta, que ens faciliti el tracte amb la Veritat en tot i per tot, que ens faci dones i homes d'ànima, insisteixo, neta, més lleials a Déu, i així serem més Església, més Opus Dei.

Us escric des de terra "brasileira", acabada ja la Jornada Mundial de la Joventut. Han estat uns dies de gran intensitat espiritual, molt a prop del Sant Pare, i en companyia dels bisbes, sacerdots i milions de fidels que han vingut a Rio de Janeiro. He acudit al Senyor amb la vostra oració i el vostre treball, perquè abundin, en nosaltres i en els qui tractem, els fruits espirituals i també els humans: tant de bo la llavor de Déu, que l'Esperit Sant ha sembrat en tants cors, maduri per a bé de l'Església i del món sencer.

El mes passat ha estat pròdig en dons divins. Va començar amb la presentació de l'encíclica [Lumen fidei](#), amb la qual el papa Francesc ha completat la trilogia sobre les virtuts teològals iniciada per Benet XVI. Us convido a meditar-la pausadament, per a omplir-nos de llums a la intel·ligència i de mocions a la voluntat, per comprometre'ns amb més ardor a la nova evangelització.

El dia 5, data en què va ser publicada l'encíclica, es va donar a conèixer també l'aprovació pontifícia del miracle atribuït a la intercessió de Mons. Álvaro, que obre les portes a la seva beatificació, i també del miracle que permetrà la canonització de Joan Pau II. M'ha omplert de goig la singular coincidència d'aquests dos actes pontificis en la mateixa data, que veig com a manifestació de la sintonia espiritual que va existir entre aquell gran Pontífex i el meu estimadíssim predecessor al capdavant de l'Obra.

En l'encíclica, el papa recorda que la fe en Jesucrist i en tot allò que Ell ens ha revelat roman intacte des dels temps apostòlics. **Com és possible això? Com podem estar segurs d'arribar al "veritable Jesús" a través dels segles?**¹. La resposta a aquesta pregunta, que es formulen molts dels nostres contemporanis, es redueix amb total fonament a una: per mitjà de l'Església. **L'Església, com tota família, transmet als fills el contingut de la seva memòria. Com fer-ho de manera que res es perdi i, més aviat, tot s'aprofundeixi cada vegada més en el patrimoni de la fe? Mitjançant la tradició apostòlica, conservada a l'Església amb l'assistència de l'Esperit Sant**².

Aquesta transmissió, sempre actual, de l'Església es conté principalment en els símbols i també en altres documents del Magisteri que exposen la doctrina de la fe; per això, al llarg d'aquests mesos, maldem per aprofundir en el Credo, ajudats pel [Catecisme de l'Església catòlica](#) o el [Compendi](#), joiósos que la nostra fe llueixi també en les vides dels sants al llarg de l'any litúrgic. El miracle atribuït a la intercessió de l'estimadíssim Mons. Álvaro, ens ofereix un altre esperó per

¹ Papa Francesc, Carta enc. *Lumen fidei*, 29-VI-2013, n. 38.

² *Ibidem*, N. 40.

posar per obra l'esperit de l'Opus Dei, *vell com l'Evangelí, i com l'Evangelí nou*³: la recerca de la santificació en la vida corrent, que Déu va confiar a sant Josepmaria perquè ho plasmés en la seva ànima i en la de moltes altres persones. Tot just es va fer pública la notícia, us he suggerit que ens endinsem més en la resposta santa de Mons. Álvaro: la seva fidelitat a Déu, a l'Església i al Pontífex Romà, la seva plena identificació amb l'obra, rebut de sant Josepmaria, que va continuar transmetent en tota la seva integritat.

I ara m'aturo en una altra de les notes característiques de l'Església: la santedat. Benet XVI, per ajudar-nos a gaudir d'aquesta realitat, apuntava que, al llarg d'aquest any, «serà decisiu tornar a recórrer la història de la nostra fe, que contempla el misteri insondable de l'entrecruar-se de la santedat i el pecat»⁴. Reflexionar sobre la santedat de l'Església, manifestada en la doctrina, en les institucions, en tants fills i filles al llarg de la història, ens mourà a una profunda acció de gràcies al Déu tres vegades sant, font de tota santedat, a saber-nos ficats en la manifestació d'amor de la Trinitat per nosaltres: com acudim a cada persona divina? sentim la necessitat d'estimar-les distingint-les?

En exposar la naturalesa de l'Església, el concili Vaticà II destaca tres aspectes en què el misteri s'expressa amb més propietat: el Poble de Déu, el Cos místic de Crist, el Temple de l'Esperit Sant, i els desenvolupa àmpliament el [Catecisme de l'Església catòlica](#)⁵. En cada un reverbera la nota de la santedat, que -com les altres notes- distingeix l'Església de qualsevol agrupació humana.

La denominació de Poble de Déu remet a l'Antic Testament. Jahvé va escollir Israel com a poble peculiar seu, com a anunci i bestreta del definitiu Poble de Déu que Jesucrist anava a establir mitjançant el sacrifici de la Creu. *Vosaltres sou llinatge escollit, casa reial, comunitat sacerdotal, nació santa, poble que Déu s'ha reservat, perquè proclameu la lloança d'aquell qui us ha cridat de les tenebres a la seva llum admirable*⁶. ***Gens sancta, poble sant, compost per criatures amb misèries: aquesta aparent contradicció marca un aspecte del misteri de l'Església. L'Església, que és divina, és també humana, perquè està formada per homes i els homes tenim defectes: omnes homines terra et cinis (Eccli 17, 31), tots som pols i cendra***⁷.

Aquesta realitat ha de moure'ns a la contrició, al dolor d'amor, a la reparació, però mai al desànim o al pessimisme. No oblidem que Jesús mateix va comparar l'Església amb un camp on creixen junts el blat i el jull; amb una xarxa d'arrossegament que recull peixos bons i peixos dolents i que, només al final dels temps, es farà la separació definitiva entre uns i altres⁸. Alhora, considerem que ja ara, a la terra, el bé és més gran que el mal, la gràcia més forta que el pecat, encara que la seva acció resulti a vegades menys visible. ***S'esdevé, però, que la santedat personal de tants fidels —abans i ara— no és pas quelcom d'aparatós. Sovint no reconeixem la gent comuna, corrent i santa que treballa i conviu enmig nostre. Davant la mirada terrenal, es destaquen més el pecat i les manques de fidelitat: són més cridaners***⁹. El Senyor vol que les seves filles i fills a l'Opus Dei, i tants altres cristians, recordem a tots els homes i dones que ***han rebut***

³ Sant Josepmaria, *Carta 9-I-1932*, n. 91.

⁴ Benet XVI, *Carta apost. Porta fidei*, 11-X-2011, n. 13.

⁵ Cf *Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 781-810.

⁶ 1 Pe 2, 9.

⁷ Sant Josepmaria, *Homilia Lleialtat a l'Església*, 4-VI-1972.

⁸ Cf *Mt 13*, 24-30; 47-50.

⁹ Sant Josepmaria, *Homilia Lleialtat a l'Església*, 4-VI-1972.

*aquesta vocació a la santedat, i han d'esforçar-se per correspondre a la gràcia i ser personalment sants*¹⁰.

L'Església és el Cos místic de Crist. «Durant el transcurs dels temps el Senyor Jesús forma la seva Església per mitjà dels sagraments, que brollen de la seva plenitud. Per aquests mitjans, l'Església fa que els seus membres participin del misteri de la mort i resurrecció de Jesucrist, per la gràcia de l'Esperit Sant, que la vivifica i la mou»¹¹.

L'Església «és, doncs, santa, encara que abasti en el seu si pecadors, perquè no es gaudeix de més vida que la de la gràcia, els seus membres, certament, si s'alimenten d'aquesta vida, se santifiquen, si s'aparten, contrauen pecats i taques de l'ànima que impedeixen que la santedat de l'Església es difongui radiant (...). L'Església s'afligeix i fa penitència per aquells pecats, i té el poder de lliurar d'aquests per la sang de Crist i el do de l'Esperit Sant»¹².

Primer de tot, el cos ens remet a una realitat viva. L'Església no és una associació assistencial, cultural o política, sinó que és un cos vivent, que camina i actua en la història. I aquest cos té un cap, Jesús, que el guia, el nodreix i el sosté (...). Igual que en un cos és important que circuli la limfa vital perquè visqui, així hem de permetre que Jesús actuï en nosaltres, que la seva Paraula ens guïi, que la seva presència eucarística ens nodreixi, ens animi, que el seu amor doni força al nostre estimar el proïme. I això sempre! Sempre, sempre! Estimats germans i germanes -insistia el Sant Pare-, mantinguem-nos units a Jesús, fixem-nos en Ell, orientem la nostra vida segons el seu Evangeli, alimentem-nos amb la pregària diària, l'escolta de la Paraula de Déu, la participació en els sagraments¹³.

És a la vista que el cos humà es compon de la diversitat d'òrgans i membres, cadascun amb la seva funció pròpia sota el govern del cap, per bé de tot l'organisme. Per això a l'Església, per voluntat de Déu, **hi ha una varietat, una diversitat de tasques i de funcions, no hi ha la uniformitat plana, sinó la riquesa dels dons que distribueix l'Esperit Sant. Però hi ha la comunió i la unitat: tots estan en relació amb els altres, i tots concorren a formar un únic cos vital, profundament unit a Crist**¹⁴. Aquesta unió amb Crist, cap invisible de l'Església, s'ha de manifestar necessàriament en la forta unió amb el cap visible, el Romà Pontífex, i amb els bisbes en comunió amb la Seu Apostòlica. Resem cada dia, com va fer sant Josepmaria, per la unitat de tots en l'Església santa.

Des d'antic es deia que, en el si del Cos místic de Crist, el Defensor compleix la funció de l'ànima en el cos humà: li dona vida, fa la unitat, fa possible el seu desenvolupament fins a aconseguir la perfecció que Déu Pare li ha assignat. **L'Església no és un entramat de coses i d'interessos, sinó que és el Temple de l'Esperit Sant, el Temple en el qual Déu actua, el Temple en què cada un de nosaltres, amb el do del Baptisme, és pedra viva. Això ens diu que ningú no és inútil a l'Església (...). Ningú no és secundari**¹⁵.

Com a membres del mateix cos místic, els cristians podem i hem d'ajudar-nos els uns als altres a aconseguir la santedat, per la comunió dels sants, que confessem en el Símbol apostòlic. A més de referir-se al fet que tots els fidels participem de les *magnalia Dei*, de les riqueses de Déu (la

¹⁰ Ibídem.

¹¹ Pau VI, Solemne professió de fe (Credo del Poble de Déu), 30-VI-1968, n. 19.

¹² Ibídem.

¹³ Papa Francesc, Discurs en l'audiència general, 19-VI-2013.

¹⁴ Ibídem.

¹⁵ Papa Francesc, Discurs en l'audiència general, 26-VI-2013.

fe, els sacraments, els diversos dons espirituals), «l'expressió "comunió dels sants" designa també la comunió entre les persones santes (*sancti*), és a dir, entre els qui per la gràcia estan units a Crist mort i ressuscitat»¹⁶: els sants del Paradís, les ànimes que es purifiquen al Purgatori, els qui combatem encara a la terra les batalles de la lluita interior. Formem una sola família, la família dels fills de Déu, a lloança de la santíssima Trinitat: amb quina enteresa la cuidem?

A sant Josepmaria li omplia de consol la meditació d'aquesta veritat de fe, per la qual cap batejat pot sentir-se sol: ni en la lluita espiritual, ni en les dificultats materials. Veiem aquesta seguretat a Camí: **Comunió dels Sants. —Com t'ho diria? —¿Saps el què són les transfusions de sang per al cos? Doncs una cosa així és la Comunió dels Sants per a l'ànima**¹⁷. Poc després, afegeix: **Tindràs més facilitat per complir la teva obligació si penses en l'ajuda que et donen els teus germans i en la que deixes de donar-los, si no ets fidel**¹⁸.

Omplim-nos sempre de molt ànim, filles i fills meus. Encara que poguéssim patir una ensopegada, encara que en ocasions ens sentim fluixos i sense forces a la lluita espiritual, sempre és possible, amb la gràcia de Déu, reprendre la marxa cap a la santedat. Estem envoltats d'una multitud de sants, de persones fidels al Senyor que comencen i recomencen constantment en la vida interior.

En tenim prou, d'altra banda, amb alçar els ulls al Cel. I també a aquesta certesa ens convida la gran solemnitat que celebrarem el dia 15: l'Assumpció de la Mare de Déu. Segurs de la intercessió de Jesucrist, que prega constantment a Déu Pare per tots nosaltres¹⁹, quin consol més gran, quina empara més plena ens porta la contemplació de la nostra Mare, sempre interessada en la salvació dels cristians i de tots els homes! L'Església en la Verge santíssima va arribar ja a la perfecció, en virtut de la qual no té taca ni arruga²⁰. Nosaltres, tots els fidels, maldem encara per vèncer en aquesta noble tasca de la santedat, allunyant-nos enterament del pecat i, per això, aixequem els ulls a Maria, que resplendeix com a model de virtuts per a tota la comunitat dels elegits²¹. Acudim, doncs, a Ella, en totes les vicissituds de l'Església i en les personals de cadascú. **Mare! —Crida-la fort, ben fort. —T'escolta, et veu potser en perill, i t'ofereix, la teva Mare Santa Maria, amb la gràcia del seu Fill, el consol de la seva falda, la tendresa de les seves carícies: i et trobaràs reconfortat per a la nova lluita**²².

Que aquest clam de pregària pugui al Cel amb molta força, des de tota la terra, en renovar la consagració de l'Opus Dei al cor dolcíssim i immaculat de Maria, el proper dia 15. Units fortament en l'oració, demanem a la bondat divina totes les gràcies que el món, l'Església i cadascú necessitem.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Sítio da Aroeira, 1 d'agost de 2013

¹⁶ *Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 195.

¹⁷ Sant Josepmaria, *Camí*, n. 544.

¹⁸ *Ibidem*, N. 549.

¹⁹ Cf *Hb* 7, 25.

²⁰ Cf *Ef* 5, 27.

²¹ Cf Concili Vaticà II, Const. dogm. *Lumen gentium*, n. 65.

²² Sant Josepmaria, *Camí*, n. 516.